

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 31/2022
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Перић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и „Цекин“ ДОО Ниш, чији су заједнички пуномоћници Дејан Ђирић, адвокат из ... и Миро Оровић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3208/17 од 24.01.2018. године, у седници већа одржаној 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3208/17 од 24.01.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 11/14 од 30.11.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени солидарно обавезу да му на име дуга исплате износ од 450.000 евра са припадајућом затезном каматом у складу са референтном каматном стопом Европске Централне банке за период од 15.02.2011. године до 25.05.2012. године, а почев од 25.12.2012. године до исплате у складу са Законом о затезној камати, све у динарској противвредности. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да исплати туженима на име трошкова парничног поступка износ од 1.497.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3208/17 од 24.01.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П 11/14 од 30.11.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог ББ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени су поднели одговор на ревизију, са захтевом за накнаду трошкова састава одговора.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 3. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца дозвољена, али да није основана.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Такође, другостепени суд није учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. ЗПП с обзиром да је ценио све битне жалбене наводе тужиоца, а нема других битних повреда одредаба парничног поступка на које се пушално указује које могу бити разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је током 2010. године лично, преко своје супруге ВВ и свог радника ГГ остављао новац у еврима сада покојном ДД, сину овде туженог ББ и то испред мењачнице „Цекин“ ДОО која се налази у ... у улици ... број ..., која је у то време била у власништву покојног ДД који је био њен оснивач и директор. Новац је предаван тако што би пок. ДД након доласка тужиоца, његове супруге или именованог радника који су доносили новац излазио из мењачнице и преузимао га испред, а не у објекту мењачнице или би у колима преузимао новац од наведених лица. Приликом преузимања није пребројавао новац, а договор тужиоца и покојног ДД (са којим је био у дугогодишњим пословним односима у вези мењачких послова) је био такав да покојни ДД конвертује тужиочев новац добијен у еврима у динаре када за то буде најповољнији курс. Тужени „Цекин“ је као друштво са ограниченом одговорношћу пријављен код Агенције за привредне регистре 22.11.2004. године, почео је са радом 12.12.2006. године, а 01.12.2010. године дошло је до промене оснивача овог туженог тако што је брисан сада покојни ДД, а уписан његов отац овде тужени ББ, док је оснивачки капитал остао исти.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев са образложењем да је основан приговор недостатка пасивне легитимације тужених. Закључак првостепеног суда, који је другостепени суд прихватио као правилан у побијаној одлуци, је да је облигационоправни однос постојао између тужиоца и сада покојног ДД, јер је тужилац њему (лично или путем своје супруге и запосленог радника) предавао новац испред мењачнице чији је ДД био директор и оснивач у то време, са налогом да му изврши конверзију евра у динаре када за то буде најповољнији курс. У односу на туженог ББ, становиште нижестепених судова је да њему као физичком лицу није предаван новац и да у смислу члана 15. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ бр. 125/2004) који је важио у време предаје новца 2010. године, нема пробоја правне личности од стране туженог ББ као регистрованог оснивача туженог привредног друштва „Цекин“ ДОО Ниш, док у односу на тужену мењачницу тужилац није доказао да је утужени новчани износ предаван у мењачници, односно да је на било који начин унет у њено пословање.

Супротно наводима ревизије, Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбама члана 210. Закона о облигационим односима (ЗОО), прописано је да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону,

стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће – да накнади вредност постигнуте користи (став 1). Обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и када се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао (став 2).

Становиште Врховног касационог суда је да у конкретном случају није дошло до неоснованог обогаћења на страни тужених како то тужилац истиче у ревизији. Наиме, тужилац у складу са правилом о терету доказивања из члана 231. став 2. ЗПП није доказао своје тврдње да је предати новац требао да се налази у депозиту тужене мењачнице све до конвертовања, нити је доказао било какве радње туженог ББ које би представљале злоупотребу, односно преварно понашање овог туженог као оснивача мењачнице. Такође, у поступку није доказано да је тужени као физичко лице за свој рачун од тужиоца преузео утужени новчани износ, већ да је то учинио његов покојни син.

Како тужилац није доказао да је утужени новчани износ на било који начин унет у пословање мењачнице „Цекин“ ДОО, односно у имовину овде тужених и да су га исти неосновано задржали, већ је супротно наводима ревизије доказано да је новац преузимао лично покојни ДД и то као физичко лице, за такве дугове одговарају његови правни следбеници – наследници (до висине вредности наслеђене имовине) према члану 222. Закона о наслеђивању.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане другостепене пресуде са становишта примене материјалног права, већ се превасходно оспорава правилност утврђеног чињеничног стања што не може бити разлог за изјављивање ревизије према члану 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Трошкови одговора на ревизију по оцени Врховног касационог суда нису били потребни за вођење ове парнице, те је применом члана 154. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**